

ikke kunde indrømme, at Finantserne vare i en mindre god Tilstand, fordi den Underbalance, som viste sig paa Budgetforslaget, var saa ringe, at den uden Vanskelighed kunde undgaaes derpaa. Jeg skal ikke indlade mig paa at vise, hvorvidt den kunde undgaaes eller ikke, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at der er en ganske anden Underbalance tilstede i Finantsloven, end den, der viser sig saaledes i Tallenes Sammenstilling; det er nemlig den Underbalance, som ligger i, at Staten ikke med sine sædvanlige Indtægter kan dække alle den paahvilende Byrder, men er nødt til at tage til Indtægt en Deel af Statsformuen, ved nemlig at forbruge en Deel af Activerne, som vel udgjør $\frac{1}{2}$ til 1 Million. Det er en Underbalance, som er tilstede ved Budgetforslaget, og den er af en ganske anden Betydning end den, som viser sig blot ved Tal. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa det Sær-egne, som hele Sagen frembyder derved, at Finantsministeren fraraader at gaae videre end Lovforslaget. Det forekommer mig, at det naturlige Forhold mellem Ministeriet og Embedsmændene er det, at det er Ministeriet, der skal varetage Embedsmændenes Interesser. Det er Ministeriet, der skal, saavidt muligt, sørge for, at de Indtægter, som tilstaaes Embedsmændene, staae i rigtigt Forhold saavel til Embedsmandens Aar som til Finantsernes i Almindelighed. Jeg troer ikke, at det er heldigt, naar Rigsdagen vil søge at formaae Finantsministeren til at gaae yderligere i det Tilbud, som han anseer for hensigtsmæssigt. Man stiller sig derved ind i et Forhold, som jeg troer rigtigt bør være tilstede mellem Ministeriet og Embedsmændene. Det er en Betragtning, som vinder yderligere i Kraft derved, at, naar et saadant Tilleg kommer tilstede ved Forslag fra Thinget, saa

tager man paa en Naade eller i en væsentlig Grad Ansvar for en saadan Bevilling fra Finantsministeren, og det er Noget, jeg ikke anseer for at være heldigt. Dersom den nævnte ærede Finantsminister vil erklære, at han optager det Forslag, som er stillet af en æret Landstingsmand (Madsvig), skal jeg med Forsnielse stemme for det; men uden det troer jeg ikke at burde gjøre det, saavel af de Grunde, jeg allerede har tilladt mig at anføre, som desuden fordi jeg ikke kender de Summer, som jeg derved kommer til at votere. Det er en Betragtning, der for mig er af en væsentlig Betydning, at jeg maa vide, hvor stor en Sum jeg ved mit Votum disponerer over. Jeg kan derfor ikke stemme for det stillede Ændringsforslag.

Lüttichau: Forsaavidt den ærede sidste Taler har yttret, at man i en Sag som denne gjør rettest i ikke at lade Følelsen faae Overvægten over Fornuften, og at man derimod bør følge det Forslag, der er fremkommet fra Ministeriet, saa troer jeg, at jeg oftere har givet Exempel paa, at man gjør rettere i at følge Ministeriets Forslag, end den ærede sidste Talers. Hvad den anden Uttring angaaer, om ikke at lade Følelsen faae Overhaand, saa mener jeg, at man heller ikke i saa Henseende skal gjøre Rigsdagen i det Hele taget nogen Bebreidelse hvad denne Sag angaaer; thi det er dog vistnok meget tarvelige og smaa Tilleg, hvorom der her er Spørgsmaal, og jeg maa endnu dertil sige, at man ikke maa forglemme, at Ministeriets Forslag, oprindeligt saaledes som det fremkom, gif videre end det Forslag, vi nu have til Behandling; og det Ændringsforslag, der er Tale om at gaae ind paa, nærmer sig meget til det Forslag, som Ministeriet oprindeligt har fremsat.